

което смущаваше и привличаше едновременно. То идеше нѣкжде отдалечъ, изъ дълбочинитѣ на времето — нѣщо древно, просто и дълбоко, както сж само свѣтитѣ нѣща. Едно неодолимо желание да чуя тия думи още веднѣжъ ме обзема. Бѣхъ направилъ нѣколко крачки, върнахъ се по стѣпкитѣ си и пакъ пунахъ една монета въ паничката. И още веднѣжъ прозвуча мекия старчески гласъ : „Богъ на тебе!“

А, може-би, това не бѣ гласътъ на стария слѣпецъ, седналъ край пѣтя, по който малцина минаватъ?

Не зная. То бѣше отдавна. Наистина, не зная. Отдалечъ, нѣщата си приличатъ — все едно, истински или възбразяеми.

Може-би, въ сжщностъ, това бѣ гласътъ на топлото, разорано поле, на Балкана, задъ него. На глѣхналия градецъ съ низкитѣ стрѣхи, на хилядитѣ, на милионитѣ непознати сжществува-